

tiam significant. Ad quod allegat illud psal. In Idum̄am extendam calciamen-  
tum meum. Vbi per Idum̄am gé-  
tilitas, per calciamen-  
tum assumpta (vt  
dictum est) mortalitas designatur. In  
Idum̄am ergo dominus extendere cal-  
ciamen-  
tum le affterit, quia dum per  
carnem gentibus immotuit, quasi calcia-  
ta ad nos diuinitas venit. Corrigia hu-  
ius calciamen-  
tum, quia calcus pedi alli-  
gatur, vno est, quia verbum nostrum si-  
bi naturam vniuit. Ad cuius misterii  
apertione beatus Ioannes indignum  
se idest insufficiēt confessus est, quia  
nimurum huius incarnationis myste-  
riū humanus oculus penetrare non  
sufficit. Quoniam vt de ceteris quae B.  
Grego, enumera, faciem. Quis cognoscere poterit, quanta dignatio summa  
maiestatem in tam abiectionē fecit de-  
scendere naturam mortalem? Verisimilē  
inquit, apostolus, quod infirmum ē  
Dei, fortius est hominib⁹, & quod stul-  
tum est Dei, sapientius est hominibus  
1. Cor. i. Quod infirmum est idest vi-  
detur infirmitatem attribuere naturā  
Dei, vt q̄ Deus est palius &c. fortius  
est hominibus idest continet maximā  
virtutem. Et quod stultum est Dei idest  
dicitur stultum de Deo secundum erro-  
rem gentilium, sapientius est hominibus  
idest continet maiorem sapientiā,  
quam ab hominibus posit capi. Nam  
quod secundum naturam humanā Deo  
attribuitur, infirmum videtur respectu  
horum, quæ immediate respiciunt di-  
uinam naturam, sed tamen fortiora  
sunt hominibus quia vincunt intelligentiam omnium hominum. Certum  
itaq; relinquitur, quod à tanto Ioanne  
scilicet plus quam propheta compre-  
hendi non potest, homini penitus est  
incomprehensibile. Certe nemo potest  
cognoscere quanta sit misericordia di-  
uinæ condescensio in humanā naturā  
assumptione, nisi qui distantiam nouit  
creaturæ à Deo. Hęc autem quia infinita, ab intellectu finito comprehendendi  
non potest, sicut nec ipse Deus. Vnde  
Deum nemo vidit: vñquam. Ioann. i.  
idest comprehensuē cognovit vñquam,

dicit Lyra. Recta itaq; fides est crede-  
re Christum pro nobis incarnatum es-  
se verum Deum, patris verbum, & sim-  
pliter, ac summè, ac infinitè perfectū,  
ac per hoc in sua incarnatione summa  
misericordiam nobis exhibuisse. Et tan-  
tum de primo.

Humili-  
tas pro-  
fundā, &  
quæ sit.

Confisit secundò hec preparatio in  
humilitate profunda, quæ est vt nemo  
se estimat Christum, sicut beatus Ioan-  
nes confessus est, & non negauit confes-  
sus est, quia non sum ego Christus.  
Christum se estimat, qui quod Christi  
est, sibi arrogat. Hoc facit omnis super  
bus, & humanæ gloriæ cupidus, qui de  
bonis sibi à patre conceffis, & à Chri-  
sti meritis, quasi suis laudem appetit.  
Cū solo merito Christi, ac gratia Chri-  
sti dona Dei recipimus, quæ non no-  
stra, sed Dei sunt bona. Propter quod  
dominus ait. Nemo bonus, nisi filius  
Deus. Luc. 18. Vnde omnis boni glo-  
ria, & honor ad Christum pertinet, qui  
est splendor gloriæ, & figura substatu-  
patris, ad Heb. 1. Hinc Ioannes quesiti-  
tus, quis esset, ad omnia negatiū re-  
spondit. Negauit se esse Christum, He-  
liam, prophetam. Vnde Christus non  
erat. Non erat redemptor. Non erat il-  
le lux, sed vt testimonium perhiberet  
de lumine Ioan. 1. Gratiam verò Helię  
& prophetarē donum, quæ habebat, non  
sua, sed Christi dona esse sciebat. Vnde  
& ait Non potest homo accipere quic-  
quam nisi ei datum fuerit ex celo. Qui  
de terra est, de terra loquitur, qui autē  
de celo venit, super omnes est. Ioan. 3.  
Et Ioan. i. De eius plenitudine inquit  
aceperimus omnes gratiam pro gratia,  
quoniam lex per Moysem data est gratia,  
& veritas per Iesum Christum fa-  
cta est. Non ergo Heliam vel prophetā  
se confitetur, qui Helia maior fuit, &  
plus quam propheta, ne quod per gratiam  
Christi acceperat, sibi arrogaret,  
& sic quod Christi erat, attribueret sibi  
qui Christus putabatur. Cum verò re-  
sponsū affirmatiū ab eo extor-  
quent, se voci (qua vilius nihil est)  
comparauit. Vox propinquissima est ni-  
hil, quia non nisi desinendo est, in eo  
enim